

A kettetépett város.

A Lánchíd öreg, a Lánchíd inog, a Lánchidat ki kell javítani — halljuk már évek óta és a Lánchidat most csakugyan ki fogják javítani. Méltóztatnak tudni, hogy az annyit jelent, hogy a Lánchidat elzárják a kijavítás idejére, barriert állítanak a két végére és lélek e rácson se be, se ki. Azt is méltóztatnak tudni, ugyebár, hogy ez mit jelent? Sem többet, sem kevesebbet, mint azt, hogy ha uraságodnak a Krisztina-téren van dolga, akkor lesz szíves átkerülni a Margithidra, onnan föl a Széna-térre és onnan a Lógody-utcán végesvégig eljuthat majd a Krisztina-térre. Lehet azonban, hogy ez az utvonalon nem pászol uraságodnak, akkor jogában áll az is, hogy az Erzsébet-hidon menjen át és az Attila-köruton sétáljon végesvégig a Krisztina-téri omnibusz-megállóig. Uraságodnak ez lehet kellemetlen, lehet fölháborító, lehet végzetes, de ez már csak így lesz és nem másképp, mert azok az urak, akik ezt a dolgot eldöntötték, már kimondták az utolsó szót és miután ők amugy is autón járnak, valóban füttyülnek arra, hogy uraságod mely utvonalon jut át a Gresham-kávéháztól az Auguszt-féle cukrászdáig.

Hónapok óta eldöntött dolog volt, hogy a Lánchidat elzárják. Nem tehető föl, hogy azok, akiknek itt döntő szavuk volt, nem tudták volna, hogy ezzel az intézkedéssel kettészakítják ennek a városnak a testét. Tuniok kellett, éppugy, ahogy mi tudjuk, hogy a közlekedés megfojtása ezen a vonalon rengeteg anyagi kárt okoz, leszorítja a főváros egyik hatalmas közlekedési artériáját, száz és százezer embernek hallatlan károkat, idővesztéseket csinál, a gazdasági élet egyik utvonálát megfojtja és Budát elszakítja Pesttől, hetven évvel azután, hogy a két várost összekötötték a Lánchiddal. Mindezt tudták az urak és nem törődtek vele. Nem gondoskodtak arról, hogy a hid javításának ideje alatt miképp bonyolítsák le a forgalmat, nem törődtek semmivel, mint ahogyan nálunk nem szokás törődni a száz-ezrek érdekével. Pedig itt nemcsak a Lánchidról van szó, hanem sokkal többről. A közlekedési vonalról Pest és Buda között. Életérdeke ma ennek a városnak, hogy a nagy összekötő utvonalon egyszer és mindenkorra biztosítva legyen és ne legyen képzelhető olyan eshetőség, amely ezt a vonalat veszélyezteti. Mert ma a Lánchidat zárják el; de mi biztosít bennünket arról, hogy holnap nem zárják-e el ugyanígy a Margithidat, az Erzsébethidat vagy a Ferenc József-hidat? És akkor? Akkor újra rengeteg kár, gazdasági viszonylatok összeomlása, pusztulás, ami persze megint csak — pesti műszóval élve — „muzsika“ azoknak az uraknak, akik elzáratták a Lánchidat, nem törődve azzal, mi lesz azután.

Budapestnek kívánnia és követelnie kell, hogy gondoskodjanak a Pest-Budát összekötő utvonalon biztonságáról. Évek óta szó van arról, hogy a dunai alagutat megépítik és meghosszabbítják a földalatti vasutat. Mért nem csinálták meg? Mért nem kötelezték a villamos társaságokat arra, hogy ők gondoskodjanak valamiféle összeköttetésről a Lánchid elzárásának tartama alatt? Lehetetlen, hogy így, egyszerűen, kettétépjék ezt a várost, amelynek a közlekedése ugys a legrosszabb a világon. Most, hogy a hidat elzárják, anélkül, hogy a pótlásáról gondoskodtak volna, úgy látszik, ugratni akarják Budapest egy milliónyi lakosságát. Tessék megcsinálni az alagutat a Duna alatt, tessék gondoskodni új, állandó, elzárhatatlan utvonalonról és akkor, ám zárják el a Lánchidat, amikor jól esik nekik.

		Iktatószám
		Budapestre vonatkozó újságcikkek
Szerző		Oszályozás
Cím		
Forrás:		Tárv
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)
Helyszám	Személy	Idő

Szerző: *Pesti Munkások*
 Cím: *A kettétépett város.*
 Forrás: *Pesti Munkások*
 (Hely): *Pest.*
 (Idő): *1913. III/5*
 (Köt. v. füz.):
 Helyszám:
 Személy:
 Idő: *1913*
 Tárv: *624.2*